

In the course of studying the subject of the article it is grounded that today it is advisable to speak about the possibility of using official animals, and not only official dogs.

As a general conclusion of the study, the author determined that the genesis of the use of official animals suggests that the process of the formation of the use of dogs in law enforcement activities has gone from the use of the latter in the hunting and military affairs until the gradual seizure of a separate link in the structure of law enforcement, in particular dogs began to be used on professional-regular basis for the search for smell traces, data transfer, protection of objects and people, detention of offenders, etc.

Key words: *official animals, genesis, law enforcement agencies, operative-search activity.*

УДК 343.3/7

С. С. Титаренко

АНАЛІЗ САНКЦІЙ СТАТЕЙ 205-1, 206, 206-2 КК УКРАЇНИ

Статтю присвячено аналізу санкцій статей 205-1, 206, 206-2 КК України з точки зору їх відповідності основним принципам (правилам) побудови санкцій статей (частин статей) Особливої частини КК України. На підставі аналізу запропоновано заходи з удосконалення кримінального законодавства.

Ключевые слова: *санкція, покарання, конфіскація майна, штраф, позбавлення волі, позбавлення права.*

Постановка проблеми. Можливість призначення справедливого виваженого покарання за злочин без правильно сконструйованої санкції статті (частини статті) Особливої частини КК України не убачається ймовірно. Адже саме санкція є орієнтиром при призначенні покарання за певний злочин, саме вона визначає типове покарання (види покарань, які можуть застосовуватися та їх розміри), що відображає суспільну небезпеку злочину, його місце в класифікації злочинів. Формулюючи санкцію статті, законодавець виходить з оцінки узагальнених, найбільш типових, закономірних характеристик об'єктивних і суб'єктивних ознак певних діянь [1, с. 63]. Повною мірою це стосується і санкцій статей (частин статей) Особливої частини КК України, які передбачають відповідальність за протиправне поглинання або захоплення суб'єктів господарювання.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У науковій літературі дослідженню проблем санкцій кримінально-правових норм і правил (принципів) їх конструювання присвятили свої праці Н.О. Гуторова, С.І. Дементьев, Т.А. Денисова, Д.О. Калмиков, О.О. Книженко, І.Я. Козаченко, А.П. Козлов, Л.Л. Кругліков, Т.О. Леснієвські-Костарева, Н.А. Орловська, М.І. Панов, Ю.В. Філей, О.Г. Фролова, М.І. Хавронюк та інші. Проте вчені недостатньо уваги зосередили на аналізі санкцій статей (частин статей), які передбачають відповідальність за протиправне поглинання або захоплення суб'єктів господарювання.

Формування цілей. Метою роботи є аналіз дотримання основних правил (принципів) конструювання санкцій кримінально-правових норм при визначенні санкцій статей (частин статей) Особливої частини КК України, які передбачають відповідальність за протиправне поглинання або

захоплення суб'єктів господарювання (до останніх ми відносимо статті 205-1, 206 та 206-2 КК України).

Виклад основного матеріалу. Передусім проаналізуємо, які види покарань використовує законодавець у санкціях зазначених статей. Як слушно зазначає О.В. Степаненко, у статтях Особливої частини повинні бути зазначені такі види покарань, які враховують специфіку вчиненого злочину і, отже, можуть сприяти досягненню цілей покарання. Адже суддя має отримати можливість для призначення таких заходів примусу, які є карою саме для конкретного засудженого, а також сприятимуть його виправленню та попередженню вчиненню злочинів як ним самим, так і іншими особами. У цьому він убачає реалізацію принципу доцільності в кримінальному праві [2, с. 278-279].

Із цієї позиції законодавець в цілому дотримується принципу доцільності. При конструюванні санкцій статті 206 КК України він обирає ті види покарань (штраф та позбавлення волі), які здатні сприяти досягненню мети покарання, можуть застосовуватися щодо досить широкого кола суб'єктів, а також у разі неможливості або недоцільності застосування можуть бути замінені іншими видами покарань. Проте цього не можна твердити про санкції статей 205-1 та 206-2 КК України, які містять вказівку на такі види обов'язкових додаткових покарань, як позбавлення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю та конфіскацію майна.

У науковій літературі обґрунтовано зазначається, що позбавлення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю доцільно встановлювати в санкціях тих кримінально-правових норм, у яких воно безпосередньо пов'язано зі складом злочину, тобто коли використання певної посади або певної діяльності при вчиненні злочину або безпосередньо вказане в диспозиції норми, або випливає з тлумачення її змісту (коли на це вказує спеціально-конкретний суб'єкт злочину або об'єктивна сторона (суспільно небезпечне діяння, спосіб вчинення злочину), визначені в диспозиції норми) [3, с. 102]. Як уже зазначалось, попри те, що в переважній більшості випадків такі злочини вчиняються суб'єктами підприємницької діяльності, суб'єкт цих злочинів є загальним – ним може бути будь-яка фізична осудна особа, яка досягла 16 років. Та й сам характер діянь, які утворюють об'єктивну сторону цих злочинів (заволодіння майном підприємства, установи, організації з використанням підроблених або викрадених документів, печаток, штампів; внесення завідомо неправдивих відомостей у реєстраційні документи тощо) свідчить про те, що вони не обов'язково пов'язані з певною посадою або діяльністю винної особи. Це може поставити суд у незручне становище, адже він не може заборонити особі заволодівати майном юридичних осіб, підробляти документи або укладати правочини.

Тим більше дивним виглядає такий вид покарання у кваліфікованих складах злочину, передбаченого в статті 206-2 КК України, пов'язаних із застосуванням насильства, пошкодженням або знищенням майна тощо. Тому на нашу думку, наявність покарання у вигляді позбавлення права

обіймати певні посади або займатися певною діяльністю в санкціях статей 205-1 та 206-2 КК України не відповідає принципу доцільності в кримінальному праві.

Є певні зауваження й щодо формулювання цього виду покарання в санкціях статей 205-1 та 206-2 КК України. Так, у санкціях цих статей він сформульований як «позбавлення права обіймати певні посади **чи** (виділено нами - С. Т.) займатися певною діяльністю», водночас як у статті 55 КК України, положення якої регламентують застосування цього виду покарання, у відповідних випадках вживається сполучник «або». Звичайно, можна посперечатися на те, що сполучники «або» та «чи» мають синонімічний характер, проте законодавцеві не випадає порушувати принцип єдності термінології навіть у таких дрібницях, адже будь-який вид покарання в санкціях статей Особливої частини КК України має відповідати системі покарань, визначеній у Загальній частині, інакше порушується принцип системності в кримінальному праві.

Принагідно зауважимо, що це не єдиний випадок неправильного формулювання покарання у вигляді позбавлення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю при визначенні санкцій статті Особливої частини. Подібна проблема простежується й у санкціях статті 220-1 КК України, на що вже зверталась увага в науковій літературі [4].

Що ж стосується такого виду покарання, як конфіскація майна, то в науковій літературі неодноразово висувались аргументи на користь недоцільності використання цього виду покарання [5; 6]. На нашу думку, зважаючи на наявність спеціальної конфіскації, а також покарання у вигляді штрафу, сенсу використання такого виду покарання, як конфіскація майна немає. Для його виконання необхідно вилучити майно, зберігати його, реалізовувати в передбаченому законом порядку. І немає жодної гарантії, що хтось придбає це майно й держава отримає за нього реальні гроші. Водночас виконання покарання у вигляді штрафу є більш простим, не потребує жодних витрат людських чи матеріальних ресурсів держави та дозволяє одразу отримати реальні кошти. Більше того, його застосування порушує принципи пропорційності та економії кримінально-правової репресії, адже покладає на винну особу надмірний тягар, коли вона за посягання на частину майна іншої особи позбавляється всього майна (за винятком предметів, які не підлягають конфіскації). Та й ефективність цього виду покарання в сучасних умовах викликає сумнів, адже сучасні злочинці, які вчиняють корисливі злочини, добре обізнані з можливістю застосування щодо них цього виду покарання й зазвичай не реструкують на своє ім'я жодного цінного майна, залишаючи все родичам, членам сім'ї тощо.

Ми приєднуємося до авторів, які наголошують на недоцільності застосування такого виду покарання, як конфіскація майна в кримінальному законодавстві України в цілому, та пропонуємо виключити його із санкції частини 3 статті 206-2 КК України, використавши замість нього в санкціях статті 206-2 КК України додаткове покарання у вигляді штрафу.

Після визначення кола покарань, які можуть використовуватись у санкціях аналізованих статей, доцільно перейти до визначення меж таких

покарань, адже, як слушно зазначається в науковій літературі, реалізація принципу законності при встановленні кримінально-правових санкцій зобов'язує законодавця, по-перше, чітко з'ясувати види кримінально-правового впливу, що застосовуються до осіб, які вчинили суспільно небезпечні діяння, а також визначити їх систему; по-друге, установити правові межі застосування певного кримінального правового заходу. При встановленні кримінально-правових санкцій мають органічно поєднуватися принципи законності та справедливості для того, щоб «законна за формою», проте несправедлива за суттю санкція врешті-решт як на законодавчому рівні, так й у правозастосовній діяльності була визнана незаконною [7, с. 122].

Одним із загальних правил при визначенні меж покарання в санкціях статей є вимога, відповідно до якої межі санкції повинні бути визначені таким чином, щоб суд, з одного боку, міг призначити індивідуальне, справедливе, гуманне та достатнє покарання засудженому, а з іншого – не стати причиною судового свавілля [8, с. 38; 9, с. 33-34; 10, с. 71; 11, с. 118-125; 12]. Тож межі санкції та конкретного покарання повинні залишати місце для судової дискреції, але не занадто багато.

Так, В.О. Туляков і А.С. Макаренко дотримуються диференційованого підходу та вважають, що за злочини середньої тяжкості, коли максимальний строк покарання не перевищує п'яти років, розрив між мінімальною і максимальною межами, або так звана «вилка» покарання, не має перевищувати трьох років, а за тяжкі й особливо тяжкі злочини, коли максимальний строк покарання досягає десяти й більше років, діапазон санкції має дорівнювати п'яти рокам. Така побудова санкцій звужить суддівський розсуд, полегшить здійснення правосуддя, зумовлюватиме більшу єдність судової практики й таким чином підвищить авторитет закону і суду [13, с. 215].

До того ж нерідко межі судового розсуду пов'язуються із формалізованою диспозицією: чим вона вища, тим меншим має бути розрив між мінімальною та максимальною межами покарання й навпаки [14, с. 128; 15, с. 111].

Із цієї позиції важко критикувати законодавця, адже санкції статей 205-1, 206, 206-2 КК України сконструйовані таким чином, що залишають місце для судового розсуду, проте розрив між мінімальною та максимальною межами кожного виду покарання не є значним і знаходиться в науково обґрунтованих межах. Що ж стосується формалізованості, то вона тут є середньою. З одного боку, у більшості складів злочинів, що розглядаються, чітко визначений спосіб вчинення злочину, досить детально описуються ознаки діяння, предмет злочину тощо, проте відсутні вказівки на суспільно небезпечні наслідки вчиненого діяння (крім деяких кваліфікуючих ознак), тож такі склади злочинів охоплюють доволі широке коло злочинних діянь.

На думку більшості науковців, при формулюванні санкцій кваліфікованих складів злочинів доцільно використовувати побудову санкцій за ці злочини «у стик», коли максимальний розмір покарання за основний злочин є одночасно мінімальним розміром покарання за кваліфікований злочин [10, с. 246; 16, с. 36; 17, с. 590]. Здебільшого щодо

встановлення відповідальності за протиправне поглинання або захоплення суб'єктів господарювання законодавець цього правила дотримується. Єдиний виняток становить стаття 205-1 КК України, де між максимальною межею покарання в частині 1 (обмеження волі на строк до двох років) та мінімальною межею покарання в частині 2 (обмеження волі на строк від трьох років) є розрив. Звичайно, це не дуже суттєвий розрив, проте для плавного підвищення типового покарання за відповідні злочини його доцільно усунути. На нашу думку, це можна зробити через зниження мінімальної межі покарання у вигляді обмеження волі в санкції частини 2 статті 205-1 КК України до двох років. Такий підхід дозволить подолати відповідний розрив, не змінюючи типовий рівень суспільної небезпеки такого діяння.

Ще одним правилом, якого потрібно дотримуватися при побудові санкцій статей (частин статей) Особливої частини КК України, є положення, відповідно до якого посягання на об'єкти різного соціального значення повинні отримувати різне покарання через встановлення більш суворих санкцій за посягання на більш значні об'єкти [18], і навпаки – приблизно рівні за характером та ступенем суспільної небезпеки посягання повинні тягнути за собою приблизно однакове покарання [19, с. 50].

При побудові санкцій статей (частин статей) Особливої частини КК України, що передбачають відповідальність за протиправне поглинання або захоплення суб'єктів господарювання, законодавець загалом дотримується цього правила. Посягання на майно підприємства, поєднане із застосуванням насильства, погрози застосування такого насильства або якщо воно потягло за собою тяжкі наслідки, значно суворіше карається у вигляді позбавлення волі, і, чим більш небезпечним є насильство та наслідки, тим більший строк покарання у вигляді позбавлення волі передбачає законодавець. Проте інколи це правило порушується.

Так, у частині 3 статті 206 КК України однією з кваліфікуючих ознак є застосування насильства, небезпечного для життя чи здоров'я потерпілого, тобто додатковим факультативним об'єктом цього злочину є життя та здоров'я людини. А в частині 3 статті 206-2 КК України, яка передбачає відповідальність за подібне діяння й містить практично той самий набір кваліфікуючих ознак (вчинення злочину службовою особою, заподіяння великої шкоди або інші тяжкі наслідки), крім вчинення злочину організованою групою або із застосуванням вказаного насильства, тобто взагалі не передбачає можливості умисного спричинення шкоди життю та здоров'ю людини, – передбачено таке саме покарання у вигляді позбавлення волі на строк від п'яти до десяти років. Більше того, санкція частини 3 статті 206-2 КК України є більш суворою порівняно із санкцією частини 3 статті 206 КК України, оскільки остання є простою альтернативною, відповідно до якої суд може обирати для застосування покарання у вигляді позбавлення волі або штрафу, на відміну від безальтернативної кумулятивної санкції частини 3 статті 206-2 КК України, яка не тільки не містить альтернативи покаранню у вигляді позбавлення волі, а й передбачає такі додаткові обов'язкові

покарання, як позбавлення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю та конфіскацію майна.

Окрім цього, порівнюючи між собою приблизно однакові діяння, що посягають на однакові об'єкти, але відповідальність за які передбачена в різних статтях КК України, з'ясуємо, що відмінність у суворості покарання за такі діяння все ж існує. Так, діяння, відповідальність за які передбачена в частинах 2 статей 206 та 206-2 мають схожий характер – заволодіння майном підприємства, установи, організації з однаковими обтяжуючими вину ознаками (повторність, вчинення злочину групою осіб за попередньою змовою, погроза вбивства чи заподіяння тяжких тілесних ушкоджень, насильство, що не є небезпечним для життя і здоров'я, пошкодження чи знищення майна), проте незважаючи на те, що розмір покарання у вигляді позбавлення волі для цих злочинів збігається, суворість санкцій за них значно відрізняється. Так, санкція частини 2 статті 206 КК України є альтернативною, адже замість позбавлення волі на строк від трьох до п'яти років суд має право призначити покарання у вигляді штрафу від 3000 до 10000 НМДГ (неоподаткований мінімум доходів громадян), і не містить додаткового покарання. Водночас санкція частини 2 статті 206-2 КК України є безальтернативною кумулятивною, оскільки не передбачає альтернативи покаранню у вигляді позбавлення волі на той самий строк і містить додаткове обов'язкове покарання у вигляді позбавлення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю.

Сумнівно, що таке положення можна назвати справедливим.

Подальшим правилом побудови санкції статті (частини статті) Особливої частини КК України можна назвати вимогу наявності альтернативних основних видів покарань [9, с. 105]. Так, Я.О. Лантінов конкретизує, що в санкції доцільно включити вказівку щонайменше на два види основних покарань (до того ж одним з них має бути штраф) [20, с. 164]. Проте таких альтернатив не може бути занадто багато, зокрема в науковій літературі зазначається, що не бажано встановлювати більше трьох альтернативних основних видів покарань. На наш погляд, до цього питання слід підходити диференційовано. Безсумнівно, за злочини середньої тяжкості, а тим більше – тяжкі та особливо тяжкі, не можна встановлювати велику кількість основних покарань, оскільки рівню їх суспільної небезпеки відповідають лише покарання у вигляді позбавлення волі та штрафу. Водночас для злочинів невеликої тяжкості арсенал видів покарань, які можуть використовуватися як основні, може бути більшим, інакше навіть законодавець визначив у системі покарань таку кількість покарань, які можуть призначатися за злочини невеликої тяжкості?

Майже зразковими в цьому сенсі є санкції частини 1 статті 205-1 та частини 1 статті 206-2 КК України, адже вони передбачають три альтернативних основних види покарання, що відповідають суспільній небезпеці цих злочинів, які відносяться до злочинів невеликої тяжкості. Проте законодавець не завжди дотримується цього правила при конструюванні санкцій статей 205-1, 206, 206-2 КК України. Зважаючи на

вищевикладене, санкції частин 2 та 3 статті 206-2 КК України є безальтернативними. Як уже зазначалось, якщо вже законодавець визнав за можливе визначити альтернативний вид покарання у вигляді штрафу для санкцій відповідних частин статті 206 КК України, які передбачають покарання за схожий за характером і ступенем суспільної небезпеки злочин, то чому такий підхід не можна було застосувати в статті 206-2 КК України? На наш погляд, якщо злочин, відповідальність за який передбачена в статті 206-2 КК України, вчиняється ненасильницьким способом, порушує лише майнові права потерпілого, суд повинен мати можливість призначити за таке діяння адекватне й справедливе покарання у вигляді штрафу.

Висновки. Ураховуючи викладене, можна дійти таких висновків:

1. Більшість санкцій статей 205-1, 206 та 206-2 КК України відповідають основним принципам (правилам) побудови санкцій статей (частин статей) Особливої частини КК України.

2. Використання в санкціях статей 205-1 та 206-2 КК України таких додаткових покарань, як позбавлення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю та конфіскація майна суперечить основним принципам кримінального права, тому пропонуємо виключити вказівку на них у тексті зазначених статей.

3. Потребує виправлення розрив між максимальною межею санкції частини 1 та мінімальною межею санкції частини 2 статті 205-1 КК України. На нашу думку, найбільш доцільним є зменшення мінімальної межі покарання у вигляді обмеження волі в санкції частини 2 статті 205-1 КК України до двох років.

4. Покаранню у вигляді позбавлення волі в санкціях частин 2 та 3 статті 206-2 КК України потрібна альтернатива у вигляді штрафу. Це дозволить не тільки створити умови для індивідуалізації покарання, але й узгодити між собою санкції статей 206 та 206-2 КК України, що передбачають відповідальність за подібні за характером і ступенем суспільної небезпеки злочини.

Використані джерела:

1. Полтавець В. В. Загальні засади призначення покарання та їх кримінально-правове значення : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08 / Полтавець Валерія Володимирівна. – Луганськ, 2005. – 200 с.

2. Степаненко О. В. Реалізація принципу доцільності кримінального права у сфері кримінальної законотворчості / О. В. Степаненко // Порівняльно-аналітичне право. – 2015. – № 1. – С. 277–281.

3. Шиян Д. С. Позбавлення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю як вид кримінального покарання : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08 / Шиян Дмитро Сергійович. – Дніпропетровськ, 2008. – 270 с.

4. Крайник Г. С. Щодо необхідності прийняття Закону України «Про приведення покарання у частині 4 статті 220-1, у частині 1 статті 220-2 та у частині 1 статті 365-2 Кримінального кодексу України у відповідність до положень статті 55 Кримінального кодексу України» / Г. С. Крайник // Актуальні проблеми теорії кримінальної законотворчості та практики правозастосування : матеріали Міжнарод. наук.-практ. Інтернет-конференції (Одеса, 27 грудня 2016 р.) / відп. ред. : В. О. Туляков. – Одеса : Національний університет «Одеська юридична академія», 2016. – С. 42-45.

5. Мельнікова-Крикун В. М. Про недоцільність застосування конфіскації майна як виду додаткового покарання / В. М. Мельнікова-Крикун // Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ. – 2005. – Вип. 29. – С. 61–65.
6. Гуторова Н. Конфіскація майна за кримінальним правом України: проблеми та перспективи / Н. Гуторова, О. Шаповалова // Право України. – 2010. – № 9. – С. 56–65.
7. Книженко О. Реалізація принципів законності та справедливості при встановленні санкцій у кримінальному праві / О. Книженко // Наше право. – 2010. – № 4. – Ч. 4. – С. 120–123.
8. Калмиков Д. О. Аналіз санкцій статті 150 Кримінального кодексу України / Д. О. Калмиков // Вісник Національної академії прокуратури України. – 2012. – № 4. – С. 37–42.
9. Козлов А. П. Уголовно правовые санкции: проблемы построения, классификации и измерения / Козлов А. П. – Красноярск : Издательство Красноярского университета, 1989. – 176 с.
10. Лесниевски-Костарева Т. А. Дифференциация уголовной ответственности. Теория и законодательная практика / Т. А. Лесниевски-Костарева – М. : НОРМА, 1998. – 296 с.
11. Осипов П. П. Теоретические основы построения и применения уголовно правовых санкций: аксиологический аспект / Осипов П. П. – Л. : Издательство Ленинградского государственного университета, 1976. – 135 с.
12. Хавронюк М. І. Щодо відповідності санкцій кримінально-правових норм суспільній безпеці діянь / М. І. Хавронюк // Науковий вісник Дніпропетровського юридичного інституту МВС України. – 2001. – № 1. – С. 101–109.
13. Туляков В. О. Призначення покарання / В. О. Туляков, А. С. Макаренко // Вісник Асоціації кримінального права України. – 2013. – № 1. – С. 208–227.
14. Фролова О. Г. Злочинність і система кримінальних покарань (соціальні, правові та кримінологічні проблеми і шляхи їх вирішення за допомогою логіко-математичних методів) / О. Г. Фролова. – К. : АртЕк, 1997. – 208 с.
15. Лоза В. В. Проблеми побудови відносно визначених санкцій / В. В. Лоза // Науково-інформаційний вісник Івано-Франківського університету права імені Короля Данила Галицького. – 2011. – № 4. – С. 108–112.
16. Дементьев С. И. Построение уголовно-правовых санкций в виде лишения свободы / С. И. Дементьев. – Ростов : Изд-во Рост. ун-та, 1986. – 157 с.
17. Ткачук Ю. О. Принципи побудови кримінально-правових санкцій: спроба вирішення / Ю. О. Ткачук // Держава і право. – 2009. – Вип. 44. – С. 588–591.
18. Иерусалимов А. И. О предупредительной роли уголовно-правовых и административно-правовых санкций при обеспечении прав граждан / А. И. Иерусалимов // Советское законодательство и вопросы борьбы с преступностью. – Волгоград : Высшая следственная школа МВД СССР, 1974. – Вып. 10. – С. 127–133.
19. Блувштейн Ю. Д. Уголовное право и социальная справедливость / Ю. Д. Блувштейн. – Мн. : из-во «Университетское», 1987. – 63 с.
20. Лантінов Я. О. Щодо теоретичних основ пеналізаційного розрахунку як складової наукового обґрунтування вдосконалення кримінальної відповідальності за злочини проти основ громадянського суспільства в Україні / Я. О. Лантінов // Вісник

Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. Серія «Право». – 2014. – Вип. 17. – С. 161-165.

Стаття надійшла до редколегії 23.09.2017

Титаренко С. С. Анализ санкций статей 205-1, 206, 206-2 УК Украины

Статья посвящена анализу санкций статей 205-1, 206, 206-2 УК Украины с точки зрения их соответствия основным принципам (правилам) построения санкций статей (частей статей) Особенной части УК Украины. На основании анализа предлагаются меры по усовершенствованию уголовного законодательства.

Ключові слова: *санкція, покарання, конфіскація імулщества, штраф, лишення свободи, лишення права.*

Tytarenko S. Analysis of the Articles 205-1, 206, 206-2 of the Criminal Code of Ukraine

The article aims to analyse the sanctions of the Articles 205-1, 206, 206-2 of the Criminal Code of Ukraine in the context of their correspondence to the basic principles (rules) of the composition of the sanctions of the articles (or articles' parts) of the Special Part of the Criminal Code of Ukraine.

Based on the analysis the author concludes that the majority of the sanctions of the Articles 205-1, 206, 206-2 of the Criminal Code of Ukraine correspond to the basic principles (rules) of the composition of articles or articles' parts of the Special Part of the Criminal Code of Ukraine.

The legislator mostly uses those types of punishment (fine and imprisonment) that can facilitate the achievement of the purpose of punishment, may be imposed to rather wide range of subjects and can be substituted by other types of punishment in the case of impossibility or inexpediency of punishment application. At the same time, the use of such additional punishments as deprivation of right to hold specific posts or engage in specified activities and confiscation of property in the sanctions of Articles 205-1 and 206-2 of the Criminal Code of Ukraine contradict the basic principles of criminal law, therefore it is proposed to exclude the reference to them in the text of the articles mentioned above.

It is required to correct the disparity between the maximum limit of sanction of the Paragraph 1 and the minimum limit of sanction of the Paragraph 2 of the Article 205-1 of the Criminal Code of Ukraine. The author considers the most feasible to mitigate the minimum limit of punishment in the sanction of the Paragraph 2 of the Article 205-1 of the Criminal Code of Ukraine to imprisonment for two years. This approach will give possibility to bridge that disparity without changing the typical level of public danger of that act.

It is necessary to find the punishment in the form of a fine as an alternative to the imprisonment in the sanctions of the Paragraphs 2 and 3 of the Article 206-2 of the Criminal Code of Ukraine. If it is a non-violent crime and only property rights of an injured person are infringed, the court should have the possibility to inflict fine as an adequate and just punishment for this offence.

This will allow not only to create conditions for the individualization of punishment, but also to harmonize the sanctions of the Articles 206 and 206-2 of the Criminal Code of Ukraine which stipulate the responsibility for offences similar in nature and degree of public danger.

Key words: *sanction, punishment, confiscation of property, fine, imprisonment, deprivation of right.*